

* * *

Весна до нас рік-річно повертає,
Рік-річно кожне дерево цвіте.
Та серце людське раз лиш процвітає:
Коли настане верем'я святе.

Скажіть, чому весну ту самотню
Колотять бурі, сльоти і гради,
Лишаючи брудну гнилу посоку
Там, де повинні би квіти рости?

Скажіть, чому усякий з нас безбожно
Весну любові від душі жене?
Настане осінь, і він жде тривожно
Її і кличе. Та вона не йде.

І лиш часом здається, ніби чує
Її святий, незримий, легкий хід.
Глядить в вікно — а там зима лютує,
Ревуть вітри, на ріках мерзне лід.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Над рікою»](#);